

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Mgr. B. B.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Hrstkou, advokátem se sídlem Pardubice, Teplého 2786, proti žalovanému **ministru spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 424/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021, č. j. 6 A 68/2018-64,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2021, č. j. 6 A 68/2018-64, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se v rámci výběrového řízení na uvolněný exekutorský úřad v Hradci Králové, vyhlášeného Exekutorskou komorou České republiky (dále jen „Komora“), ucházel o jmenování soudním exekutorem do tohoto úřadu. Součástí výběrového řízení bylo slyšení účastníků před komisí Komory, o kterém byl pořízen protokol. Na základě jeho výsledků prezidium Komory usnesením ze dne 21. 1. 2016, č. 4/16/P11 (žalobci doručeno jako nedatované usnesení č. 7/16/P12) rozhodlo, že bodově nejúspěšnějším účastníkem byl uchazeč JUDr. Ing. M. Š. Proti tomuto usnesení podal žalobce žalobu, kterou však Městský soud v Praze usnesením ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 A 48/2016 - 24,

odmítl, neboť dospěl k závěru, že žalobou napadený akt není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Rozhodnutím ze dne 8. 3. 2016, č. j. MSP-120/2016-OOJ-SO/6, žalovaný na základě návrhu prezidia Komory jmenoval soudním exekutorem do uvolněného Exekutorského úřadu v Hradci Králové JUDr. Ing. M. Š. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu a rozklad. Městský soud žalobu usnesením ze dne 15. 8. 2018, č. j. 5 A 80/2016 - 26, odmítl, neboť dospěl k závěru, že byla podána předčasně, protože proti předmětnému rozhodnutí bylo možné podat rozklad. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 2. 2018, č. j. MSP 19/2016-SJL-ROZ/6 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozklad žalobce zamítl jako nepřipustný, neboť dospěl k závěru, že žalobce není účastníkem řízení o jmenování do exekutorského úřadu (§ 10 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád, ve znění účinném do 30. 6. 2017; dále jen „exekuční řád“), ve smyslu § 27 správního řádu.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou městský soud shora označeným rozsudkem zamítl. Městský soud uvedl, že v rámci procesu obsazení exekutorského úřadu lze rozlišit dvě odlišná a zcela samostatná řízení, a to (i) výběrové řízení a (ii) řízení o návrhu na jmenování. *Výběrové řízení* je dle soudu svěřeno výlučně do rukou Komory, což vyplývá z § 10 odst. 1 ve spojení s § 111 odst. 6 písm. g) a § 110 odst. 7 písm. j) exekučního řádu. Na výběrové řízení je přitom nutno nahlížet jako na řízení o výběru žádosti podle § 146 správního řádu, jehož specifika, neupravená ve správním řádu, jsou obsažena ve stavovském předpise Komory č. 4/2013 Věstníku, kterým se stanoví postup při vyhlašování a organizaci výběrového řízení (dále jen „stavovský předpis“). Výběrové řízení je zahájeno vyhlášením podle § 146 odst. 2 správního řádu; podle § 10 odst. 1 věty třetí exekučního řádu ve spojení s § 14 odst. 1 věty druhé stavovského předpisu je ukončeno vydáním rozhodnutí o tom, který účastník řízení ve výběrovém řízení uspěl. Za vyhlášení a organizaci výběrového řízení, včetně rozhodnutí o výběru kandidáta, je odpovědná výlučně Komora. Oproti tomu *řízení o návrhu na jmenování* je řízením o žádosti ve smyslu § 44 správního řádu. Jeho cílem je ustanovení exekutora do exekutorského úřadu. Toto řízení je zahájeno podáním návrhu Komory na jmenování exekutora k žalovanému. Ke jmenování může být navržen pouze účastník, o němž Komora rozhodla dle § 14 odst. 1 stavovského předpisu, tj. ten, kdo uspěl ve výběrovém řízení. Řízení o návrhu na jmenování provádí, postupem podle části druhé správního řádu, žalovaný, který je za něj i odpovědný. Toto řízení je ukončeno rozhodnutím o jmenování exekutora.

[4] Městský soud uvedl, že v projednávaném případě je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o jmenování exekutora, tj. výsledek *řízení o návrhu na jmenování*. Pouze tímto rozhodnutím (souladem tohoto rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, se zákonem) se soud mohl zabývat; proto se nevyjádřil k žalobním námitkám, podle kterých usnesení (prezidia – pozn. NSS) Komory o neúspěšnějším účastníku *výběrového řízení* není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Městský soud uvedl, že podstatou sporu je otázka, zda neúspěšný účastník *výběrového řízení* je či není účastníkem *řízení o návrhu Komory na jmenování exekutora*, a zda tedy neúspěšnému účastníku výběrového řízení náleží právo podat rozklad proti rozhodnutí žalovaného o jmenování exekutora. Dle městského soudu o postavení žalobce, jako účastníka tohoto řízení, lze uvažovat výlučně podle § 27 odst. 2 správního řádu, tedy v případě, že by žalobce mohl být přímo dotčen tímto rozhodnutím ve svých právech a povinnostech. Dle městského soudu nicméně nemohla být právní sféra

pokračování

žalobce v řízení o návrhu na jmenování přímo dotčena, neboť se zde jednalo primárně o právo úspěšného účastníka výběrového řízení. Žalobce se podáním přihlášky sice stal účastníkem výběrového řízení, avšak jako neúspěšnému účastníku mu nevznikl nárok být jmenován na uvolněný exekutorský úřad. Právě tento nárok je pro posouzení účastenství na předmětném řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu rozhodný; náleží však výlučně úspěšnému účastníku výběrového řízení. Městský soud dále poznamenal, že žalobce měl možnost se o funkci exekutora ucházet; jeho právo na rovný přístup k veřejným funkcím podle čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod tedy nebylo zasaženo. Dále zdůraznil, že podle § 10 odst. 1 exekučního řádu je žalovaný návrhem Komory vázán. Žalovaný může tento návrh odmítnout pouze tehdy, pokud navržený kandidát nesplňuje požadavky vymezené v § 9 exekutorského řádu, a dále v případě, že se nejedná o úspěšného účastníka výběrového řízení. V projednávané věci však byly všechny podmínky pro jmenování JUDr. Ing. M. Š. splněny a žalovanému ve jmenování nic nebránilo. Městský soud tak uzavřel, že žalobce nebyl účastníkem řízení o návrhu na jmenování, a žalovaný tedy nepochybil, pokud rozklad žalobce proti rozhodnutí o jmenování JUDr. Ing. M. Š. do Exekutorského úřadu v Hradci Králové jako nepřipustný zamítl.

[5] Konečně, městský soud dodal, že odkazy žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 4 Aps 3/2005 - 35, a ze dne 11. 12. 2014, č. j. 6 As 226/2014 - 26, nepovažuje za relevantní, neboť uvedené věci vycházely z odlišné skutkové situace. Pokud jde o předchozí usnesení městského soudu č. j. 5 A 48/2016 - 24, a č. j. 5 A 80/2016 - 26, městský soud uvedl, že v nyní posuzované věci přednesl *konkurenční úsudek* k zastávaným názorům, přičemž názory vyslovené v odkazovaných usneseních nelze vzhledem k výše uvedeným závěrům *ospravedlnit*.

[6] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, jež lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel poukazuje na to, že v téže věci rozhodly dva senáty městského soudu zcela opačně, přičemž obě tato rozhodnutí vedla k tomu, že stěžovatelovy argumenty nebyly meritorně projednány, a že se nedomohl soudní kontroly procesu, který vedl ke jmenování jiného uchazeče do předmětného exekutorského úřadu. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu (například nálezy ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 387/18, nebo ze dne 24. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2588/16) platí, že má-li dojít k odklonu od dosavadní judikatury (obzvlášť v rámci jednoho soudu), je od takového rozhodnutí třeba očekávat nejvyšší standard odůvodnění, v rámci kterého bude odklon řádně a přesvědčivě vysvětlen. Městský soud se přitom v napadeném rozsudku nijak nevypořádal s argumenty, kterými bylo podloženo usnesení téhož soudu č. j. 5 A 48/2016 - 24, a navíc se odmítl zabývat žalobní námitkou, dle které usnesení Komory o nejúspěšnějším účastníku výběrového řízení není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., což je stěžejním odlišením názorů obou senátů téhož soudu. Městský soud tedy nedostál požadavkům kladeným Ústavním soudem na dostatečnost odůvodnění odklonu od dosavadní judikatury v téže kauze. Dle stěžovatele je třeba zohlednit jeho maximální procesní snahu o přezkum postupu předcházejícího jmenování JUDr. Ing. M. Š.; názor městského soudu, že si měl stěžovatel „*pro jistotu*“ podat proti předchozím usnesením téhož soudu kasační stížnost a současně podle nich postupovat (podat rozklad), je zcela absurdní.

[8] Dále stěžovatel namítá, že rozhodnutím o jmenování exekutora do exekutorského úřadu byla přímo dotčena jeho práva a povinnosti, a že tedy byl legitimován k podání rozkladu. Žalovaný má totiž v rámci řízení o návrhu na jmenování přezkoumávat zákonnost procesu, který vedl k návrhu na jmenování, přičemž právě zákonnost tohoto procesu stěžovatel zpochybňoval. Uvedenou roli žalovaného přitom potvrdili jak žalovaný v napadeném rozhodnutí, tak i městský soud v napadeném rozsudku. Je zřejmé, že žalovaný je k takovému přezkumu i vybaven, neboť má podle § 16 odst. 3 stavovského předpisu přístup ke všem stěžejním podkladům výběru. Prezidium Komory přitom tuto pravomoc nemá, nedisponuje rozhodovací pravomocí, ani nepřezkoumává postup výběrové komise. Jestliže žalovaný přezkoumává zákonnost výběru a má právo zvrátit proces proběhnuvší před Komorou, musí to být právě on, kdo bude rozhodovat o námitkách stěžovatele. Pokud jde o právo na rovný přístup k veřejným funkcím, nelze jej omezit pouze na možnost účastnit se výběrového řízení, ale i na spravedlnost takového řízení. Co se týče přímého dotčení práv stěžovatele, to tkví v tom, že žalovaný, ačkoli mohl rozhodnutí Komory „zvrátit“ pro nezákonnost a porušení ústavně zaručených práv, rozhodl o jmenování navrženého uchazeče, čímž jako poslední v řadě fakticky rozhodl o právech stěžovatele. Stěžovatel také vyjádřil svůj nesouhlas s názorem soudu, že výběr uchazeče, který bude doporučen ke jmenování žalovanému, odpovídá svou povahou řízení o výběru žádosti podle správního řádu, a že toto řízení musí být zakončeno rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Prakticky všechny normy v § 146 správního řádu se pro jejich subsidiaritu nepoužijí, neboť je celý průběh výběrového řízení upraven stavovskými předpisy. Rovněž nelze zcela zjednodušeně uzavřít, že jedná-li se o (zcela specifické) řízení o výběru žádosti, musí toto řízení skončit rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., případně že se navazující rozhodnutí žalovaného již nedotýká práv stěžovatele. Tento názor zcela přehlíží specifika daného řízení. Stěžovatel konečně namítl, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Aps 3/2005 - 35, vyplývá přinejmenším jeho právo domáhat se rovného přístupu k veřejným funkcím, a že o právo na rovný přístup k veřejným funkcím zpravidla pečuje ten orgán, který do dané funkce vybraného uchazeče jmenuje. Poznamenal, že se městský soud vůbec nevypořádal s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 10 Ads 316/2016 - 50, v němž bylo konstatováno, že písemné vyrozumění ředitele, dle kterého uchazeč o funkci vedoucího nebyl úspěšný, nenaplnuje žádný ze znaků správního rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Tím zatížil své rozhodnutí nepřipustnou vadou.

[9] Ministerstvo spravedlnosti ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že výběrové řízení netvoří s řízením o návrhu na jmenování jeden celek. Stěžovatel, jakožto účastník výběrového řízení, nezískal nejvyšší počet bodů, a nebyl tedy osobou navrženou ke jmenování do exekutorského úřadu. Právě v této fázi rozhodovacího procesu došlo k hodnocení vhodnosti stěžovatele a na základě tohoto hodnocení k jeho vyřazení. O jeho veřejném subjektivním právu tak bylo rozhodováno v této fázi řízení. Naproti tomu v řízení o návrhu na jmenování o jeho právech rozhodováno být nemohlo, přičemž přiznání postavení účastníka řízení v řízení o návrhu na jmenování všem neúspěšným uchazečům by znamenalo značnou procesní zátěž a nepředvídatelné a nežádoucí zásahy do právní jistoty jmenovaného. Žalovaný dále uvedl, že rozdělení procesu jmenování exekutora na dvě části odpovídá dělbě moci mezi samosprávu a státní správu. Zákon přitom žalovanému nesvěřuje pravomoc posuzovat námitky neúspěšného účastníka výběrového řízení vedeného Komorou. Naopak je to Komora, která je odpovědná za řádnost a zákonnost celého výběrového procesu. K namítanému rozdílnému

pokračování

rozhodování senátů městského soudu žalovaný poznamenal, že v napadeném rozsudku byl odklon od některých názorů pátého senátu téhož soudu přesvědčivě vyložen, přičemž názory pátého a šestého senátu v podstatě ani rozdílné nejsou. Žalovaný konečně uvedl, že závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Ads 316/2016 - 50, nejsou v posuzované věci relevantní. Ačkoliv první fáze výběrového řízení podle služebního zákona může odpovídat výběrovému řízení vedeného komorou, druhá fáze naopak v procesu jmenování exekutora přímý odraz nemá, neboť žalovaný, na rozdíl od stavovského orgánu, nedisponuje volnou úvahou stran výběru exekutora, ale toliko ověřuje, že Komorou vybraný a navržený kandidát splňuje zákonné požadavky pro výkon exekutorské činnosti. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[11] Před vlastním vypořádáním kasačních námitek je Nejvyšší správní soud nucen upozornit na chybné označení pasivně legitimovaného účastníka řízení městským soudem. Přestože v tomto směru kasační stížnost napadenému rozsudku ničeho nevytýká, v případě, kdy je rozhodnutí krajského (městského) soudu zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, zabývá se dopadem této vady kasační soud *ex officio* (viz § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s.). Městský soud jednal jako s žalovaným s *Ministerstvem spravedlnosti*, přestože ovšem z exekučního řádu (i ze samotného znění obou správních rozhodnutí) vyplývá, že pravomoc k vydání správních rozhodnutí v obou stupních má *ministr spravedlnosti* (§ 8 písm. a) a § 10 odst. 1 exekučního řádu, § 152 odst. 2 a § 178 odst. 2 *in fine* správního řádu). Ministr spravedlnosti tedy v tomto případě není jen *vykonavatelem* této pravomoci, ale též jejím *nositelem*, neboť rozhoduje svým jménem a nikoli jménem orgánu, v jehož čele stojí (jakožto jeho organizační součást). Tímto postupem městský soud zatížil své řízení vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než napadený rozsudek z tohoto důvodu zrušit. Jako s účastníkem řízení, který má procesní práva a procesní povinnosti, totiž městský soud jednal s někým, s kým podle pravidel, jimiž se řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu řídí, být jednáno nemělo (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 9 As 28/2018 - 39, a ze dne 19. 10. 2021, č. j. 3 As 176/2019-59; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[12] Povaha uvedené procesní vady nicméně nevylučuje, aby se Nejvyšší správní soud vyjádřil i ke sporným právním otázkám nastoleným kasační stížností.

[13] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou nedostatečnosti odůvodnění napadeného rozsudku s ohledem na tvrzený odklon od právního názoru vysloveného tímž soudem v usnesení č. j. 5 A 48/2016 - 24, který nebyl dle názoru stěžovatele dostatečně zdůvodněn. V nyní posuzované věci se šestý senát městského soudu zabýval otázkou, zda má neúspěšný uchazeč, který se zúčastnil výběrového řízení na uvolněný exekutorský úřad, postavení účastníka řízení (rovněž) v (následujícím) *řízení o návrhu* Komory na jmenování úspěšného uchazeče do exekutorského úřadu. Oproti tomu ve stěžovatelem zmiňovaném usnesení pátého senátu č. j. 5 A 48/2016 - 24, městský soud

odmítl žalobu stěžovatele proti usnesení (z hlediska dikce exekučního řádu i stavovského předpisu *rozhodnutí*) prezidia Komory, jímž bylo završeno (předcházející) *výběrové řízení*, neboť dospěl k závěru, že toto usnesení není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a tedy nepodléhá soudnímu přezkumu; otázkou účastenství neúspěšného uchazeče v následném řízení o návrhu na jmenování úspěšného uchazeče, která představuje *ratio decidendi* nyní projednávané věci, ani otázkou naplnění práva stěžovatele na rovný přístup k veřejným funkcím se nezabýval, neboť takové úvahy by byly s ohledem na důvod odmítnutí žaloby nadbytečné. Ačkoli je zřejmé, že mezi tímto usnesením a nyní posuzovaným rozsudkem existuje z věcného hlediska souvislost, okruh soudem posuzovaných otázek, na nichž stojí argumentace jejich rozhodnutí, byl v každém řízení evidentně rozdílný a k judikатурnímu odklonu, tedy popření právního názoru vysloveného ke stejné právní otázce v jiném rozhodnutí soudu, proto *stricto sensu* nemohlo dojít.

[14] Stěžovateli lze dát za pravdu v tom, že právo na rovný přístup k veřejným funkcím (mezi které lze zařadit též výkon funkce exekutora) není vyčerpáno pouhou možností stěžovatele účastnit se výběrového řízení na tuto funkci. Kasační soud ve své judikatuře již dříve dovodil například pravomoc správních soudů přezkoumávat proces jmenování státních zástupců, neboť i ten spadá pod ústavou chráněné veřejné subjektivní právo na rovný přístup k této veřejné funkci (srov. odst. [17] až [21] rozsudku tohoto soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 199/2018 - 71). Dle Nejvyššího správního soudu lze tyto závěry přiměřeně vztáhnout i na proces jmenování soudních exekutorů. Tento závěr ovšem neznamená, že by byl městský soud v nyní projednávané věci povinen identifikovat konkrétní fázi procesu obsazování exekutorského úřadu ve smyslu označení (jiného) konkrétního aktu, proti kterému se měl stěžovatel bránit, a typu žaloby, kterou měl k soudní ochraně tohoto svého práva užít (a vymezit se případně proti právnímu názoru vyslovenému v odmítavém usnesení pátého senátu tohoto soudu). Pro nyní posuzovanou věc je podstatný závěr, že (i) stěžovatel nebyl (fakticky ani z hlediska splnění zákonných podmínek) účastníkem *řízení o návrhu na jmenování*, pročez (ii) se nemůže domáhat soudní ochrany proti rozhodnutím v tomto řízení vydaným. Nastoluje-li stěžovatel v této souvislosti otázku možného vzniku *denegatio iustitiae*, je třeba jej upozornit, že za cestu k ochraně svého práva původně považoval žalobu proti rozhodnutí (usnesení) prezidia Komory o určení uchazeče, který uspěl ve výběrovém řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. Stěžovatel přitom nevyužil možnost podat proti odmítavému usnesení městského soudu kasační stížnost, kde mohl být právní názor městského soudu přezkoumán; nevyužil též možnost bránit se proti zmiňovanému usnesení prezidia Komory žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu (byl-li srozuměn s právním názorem městského soudu, že nejde o soudně přezkoumatelné rozhodnutí, trval-li by však i nadále na tom, že právě proti tomuto aktu orgánu komory se měl domáhat soudní ochrany).

[15] Pokud jde o samotné posouzení otázky, zda stěžovateli svědčilo postavení účastníka *řízení o návrhu na jmenování*, zde se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje se závěry městského soudu uvedenými v odst. 30 až 36 a 38 až 39 odůvodnění napadeného rozsudku, na které lze v podrobnostech pro stručnost odkázat. Městský soud správně dovodil, že v rámci procesu obsazení exekutorského úřadu probíhají dvě na sebe navazující samostatná řízení, a to jednak *výběrové řízení*, vedené Komorou, a jednak *řízení o návrhu na jmenování*, které se odehrává před žalovaným. Lze dodat, že toto rozdělení procesu výběru a jmenování exekutora do exekutorského úřadu odpovídá nejen jasné dikci § 10 exekučního řádu a obsahu stavovského předpisu, ale též rozdělení výkonu veřejné správy

pokračování

mezi orgán zájmové samosprávy (výběr uchazečů) a orgán státní správy (jmenování do veřejné funkce); srov. též § 109 odst. 2 exekučního řádu, definující Komoru jako samosprávnou stavovskou organizaci, a § 110 odst. 7 písm. j) tohoto zákona, svěřující sněmu Komory upravit interním předpisem vyhlašování a organizaci výběrového řízení.

[16] Stěžovateli, jakožto neúspěšnému účastníku výběrového řízení, nevznikl nárok na jmenování do uvolněného exekutorského úřadu, přičemž je to právě tento nárok, který je pro posouzení účastenství v řízení o návrhu na jmenování rozhodný. V řízení o návrhu na jmenování se rozhoduje pouze o právech úspěšného účastníka výběrového řízení, tj. účastníka, kterému vzniklo na základě ukončeného výběrového řízení právo být jmenován do exekutorského úřadu (respektive právo být navržen ke jmenování), přičemž výsledkem tohoto řízení je právě již jen rozhodnutí žalovaného o jmenování navrženého účastníka do funkce exekutora (za předpokladu naplnění zákonem předvídaných okolností uvedených v § 9 a § 12 exekučního řádu). Jde o řízení o žádosti (§ 44 správního řádu), jehož účastníky je nutné (při absenci speciální úpravy) určit podle obecné úpravy správního řízení. Jsou jimi tedy žadatel, tj. Komora, jednající prostřednictvím svého orgánu – prezidia [§ 27 odst. 1 písm. a) správního řádu] a ten, *kdo může být rozhodnutím přímo dotčen ve svých právech a povinnostech*, tj. úspěšný účastník výběrového řízení (§ 27 odst. 2 správního řádu), jak ostatně již správně konstatoval městský soud. Tvrzení stěžovatele, že jeho práva byla v tomto řízení přímo dotčena, neboť žalovaný mohl a měl „*zvrátit*“ rozhodnutí prezidia Komory o výběru nejúspěšnějšího účastníka, nemá žádnou oporu v zákoně. Z exekučního řádu, ale ani z jiného zákona se nepodává možnost žalovaného věcně přezkoumávat výběrové řízení vedené Komorou; naopak, znění § 10 exekučního řádu jasně nasvědčuje tomu, že žalovaný je návrhem Komory vázán, a že pokud navržený úspěšný účastník výběrového řízení splňuje požadavky stanovené v § 9 a § 12 exekučního řádu, má žalovaný povinnost jej do funkce jmenovat, a to bez jakékoli možnosti diskrece. Na tom nemůže ničeho změnit pouhý fakt, že podle § 16 odst. 3 stavovského předpisu má žalovaný (na rozdíl od prezidia Komory) právo nahlížet do přílohy k protokolu o průběhu výběrového řízení, která obsahuje *údaje o počtu bodů přidělených jednotlivým účastníkům členy komise včetně hodnocení* (§ 13 odst. 4 stavovského předpisu).

[17] Konečně, Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu, že se městský soud výslovně nevyjádřil k jeho odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Ads 316/2016 – 50; nejde ovšem o chybu, která by měla zakládat nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Podle ustálené judikatury totiž platí, že soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví vlastní, ucelený právní názor, který jako celek takovou námitku vyvrací či ukáže-li se v jeho světle jako bezpředmětná (srov. například nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38). Stěžovatel v žalobě odkazoval na rozsudek č. j. 10 Ads 316/2016 – 50 v rámci své argumentace, že rozhodnutí prezidia Komory není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a nemohl se tedy proti němu bránit cestou správní žaloby. Městský soud v odst. 32 odůvodnění svého rozsudku jasně uvedl, že povahou uvedeného rozhodnutí se v daném řízení zabývat nebude, neboť tato otázka není pro nyní projednávanou věc podstatná. Za této situace by bylo nadbytečné, aby výslovně uváděl, že za relevantní nepovažuje ani odkazy na judikaturu, která se k povaze tohoto rozhodnutí vyjadřuje.

[18] Lze tedy uzavřít, že jakkoli je argumentace stěžovatele nedůvodná, z důvodů uvedených v odst. [11] tohoto odůvodnění napadený rozsudek městského soudu z hlediska zákona neobstojí. Nejvyšší správní soud ho proto postupem podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[19] V průběhu dalšího řízení bude městský soud jako s pasivně legitimovaným účastníkem jednat s ministrem spravedlnosti. Pokud jde o věcné vypořádání žalobních námitek, bude vycházet z právního názoru kasačního soudu, vyslovených v odst. [15] a [16] výše. Tento právní názor je pro městský soud závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu